

Verliefdheid en andere ongemakken

Levensveranderende consult

Anoniem*

Sommige patiënten blijven je bij vanwege hun zeldzame huidziekte, anderen vanwege hun indrukwekkende levensverhaal. Maar zelden is een patiënt zó bijzonder dat ze je leven voor goed verandert.

Het was 2017, een gewone dinsdagochtend, toen de aios mij om supervisie vroeg. Ze legde de casus voor en vertelde me erbij dat het een extra leuke patiënte betrof. Het bleek een elegante, aantrekkelijke vrouw, opvallend welbespraakt en communicatief. Ze kwam voor behandeling van haar psoriasis, maar in de vervolgsconsulten bleek snel dat onze gesprekken verder reikten dan alleen de huid. Bij elk consult groeide er een subtiele band: gedeelde passies, verhalen over onze kinderen, een wederzijds begrip dat zelden zo vanzelfsprekend voelt.

Als artsen zijn we getraind om professionele afstand te bewaren. Op een dag, na een bijzonder geanimeerd gesprek, nodigde ze me uit om samen iets te gaan drinken. Een uitnodiging die ik, met pijn in mijn hart, afsloeg. De arts-patiëntrelatie is immers heilig en vraagt om grenzen, hoe menselijk de gevoelens ook zijn.

Maanden later sloten we haar behandeling af. Er volgde een periode van afkoeling, langer dan me lief was. Maar toen het stof was neergedaald en de professionele banden definitief waren doorsneden, durfde ik haar alsnog te benaderen. We dronken dat glas wijn, waar we zo lang omheen hadden

gedraaid. Nu, acht jaar later, zijn we getrouwd.

Mijn vrouw vertelt ons verhaal graag, vol trots en met een vleugje romantiek, over hoe we elkaar op zo'n ongebruikelijke manier ontmoetten. Zelf blijf ik liever op de achtergrond wegens het taboe dat rust op arts-patiëntrelaties. Ik ben me terdege bewust van het belang van een veilige, vertrouwelijke behandelrelatie en het risico op machtsongelijkheid. Toch geloof ik dat niet elke patiënt een kwetsbaar afhankelijk slachtoffer is dat beschermd moet worden tegen de slechte intenties van de arts. In veel gevallen zijn de verhoudingen gelijkwaardiger dan we veronderstellen.

Ik hoop dat er ruimte komt voor meer nuance in dit gesprek. Dat we mogen erkennen dat liefde soms onverwacht opduikt, zelfs op plekken waar je het niet verwacht. Misschien durf ik ons verhaal dan ooit zonder schroom en zonder anonimiteit te vertellen.

**De naam van de inzender is bij de redactie bekend.*

CORRESPONDENTIEADRES

redactie@nvdv.nl

Man in pak

Birgitte Visch, dermatoloog Rijnstate Ziekenhuis, Arnhem

Zonder uitzondering bezocht het echtpaar jarenlang mijn spreekuur. De man was mijn patiënt. Altijd goed gekleed en altoos een tikje te bruin. Gouden armband om de pols met een zelfverzekerdheid die op zijn minst een tikje ijdelheid verried. Hij was onder behandeling voor diverse huidkankers. Op een dag verschenen zij vanwege een BCC op zijn oorschelp. Helaas bleek zijn kraakbeen zo hard als bot, en kwam ik er met het mes niet goed doorheen. Ik stuurde hem door naar de KNO-arts om te beoordelen of dit gewoon fysiologische variatie was, of er iets anders aan de hand was. -"Ik zie u daarna weer graag terug...", sprak ik routineus tegen hem.

Tot mijn verbazing kwam hij kort daarna alleen, strak in een Armani- pak, de leren Italiaanse loafers glimmend gepoetst.

Hij opende het gesprek met een bijna triomfantelijk:

-“Hier ben ik dan. U zei dat u mij graag wilde zien!”

Mijn verbijstering kon ik nog net een beetje verhelen om hem daarna uit te leggen dat hij mijn opmerking niet helemaal correct had geïnterpreteerd:

-“Wat ik bedoelde was dat ik u terug wilde zien voor controle.”

Het consult eindigde vrij snel daarna. Pas naderhand viel mij in dat hij deze keer met zijn stoel iets dichterbij mij was aangeschoven dan voorheen.

CORRESPONDENTIEADRES

bvisch@rijnstate.nl

Eén opmerking te veel

Kees-Peter de Roos, dermatoloog Radboudumc, Nijmegen

Mevrouw Jansen is een rustige vrouw die oogt alsof zij het niet gemakkelijk heeft in haar leven, bij wie dan ook moeilijk een glimlach te ontlocken is. Zij gebruikt een zalf voor haar psoriasis vulgaris. Daarmee is zij tevreden, al zijn de plekjes nooit helemaal weg. Zij is altijd op tijd en mist nooit een afspraak. Ook bij haar gaat de psoriasis soms beter en soms slechter. Als het slechter gaat, vraag ik steevast hoe gaat het verder, zijn er nog dingen die spelen? Haar antwoord is steevast:

-“Nee hoor”.

Nadat zij een tijd niet op het spreekuur verscheen, zag ik haar weer maar nu voor een ander probleem. Wat meteen opviel was een totaal andere look. Onder een fris nieuw kapsel zag ik een frisse vrolijke en zelfs guitige blik met voor het eerst een make-up. Het was een totaal andere vrouw, mevrouw Jansen 2.0.

Ik vroeg haar hoe het met haar en haar psoriasis ging.

-“Nou dokter, dat zal ik u vertellen. Op een dag kwam ik thuis met twee volle boodschappentassen. Mijn man zat onderuitgezakt op de bank en zei:

-“Zou je niet eens de vuilniszakken buiten zetten en gaan koken want ik heb honger!”

Ik dacht toen: ‘Ik schei ermee uit!’, liet de boodschappentassen vallen en ben vertrokken.

-“En de psoriasis?”, vroeg ik?

-“Net als mijn man verdwenen, dokter, als sneeuw voor de zon!”

CORRESPONDENTIEADRES

redactie@nvdv.nl